

Lycaena phlaeas (1)

I va arribar el dia en què el risc que representava romandre tancada al capoll era més dolorós que el risc de florir

Anaïs Nin

1

Avui s'havia despertat amb temps per desempallegar-se dels efectes del somnífer que els darrers mesos li havia permès desconnectar de la realitat durant algunes de les hores fosques en les quals els fantasmes prenen força, s'enrosquen i penetren en el cos nu i solitari i en l'ànima encongida per la por. Cada matinada el seu retorn tenia tints semblants, aquella sensació de treure el cap de l'interior d'una galleda d'aigua freda a punt de l'ofec, aquella necessitat de prendre aire amb urgència, com si acabés de sortir de nou i per mil·lèsim cop de l'interior d'un úter i li tallessin el cordó umbilical, per anar a néixer a un espai putrefacte, que feia pudor de pànic.

Es va preparar amb consciència, amb tota la delicadesa de què era capaç de tractar-se; mentre el vapor entelava el mirall del bany, ventre de dona, pits de dona, pell de dona que altre temps havien donat fruit i que ara reposaven i sentien el contacte amb l'aigua calenta, deixaven emergir per tots els porus emocions fredes, congelades, alhora que absorbién tota la tebiesa de l'espai mimat de la seva intimitat. La veu retrobada del cantant de veu aspra i envellida, que havia ressorgit de les seves pròpies cendres, omplia l'aire de la casa; en coneixia molt bé tots els matisos, la melodia, el ritme cadent, les paraules que havien colpejat tants cops el seu cervell avançaven ara dolces, suaus alhora que fermes....*ring the bells that still can ring forget your perfect offering there is a crack in everything that's how the light gets in.....* (Toca les campanes que encara poden sonar, Oblida la teva ofrena perfecta, A totes les coses hi ha una esclatxa, Així és com hi entra la llum...(Anthem, Leonard Cohen)).

(1) *Espècie de papallona força comuna a Catalunya*

2

Suc de poma, fruita, i una torrada amb formatge; a la butxaca dels texans la pedra que la seva amiga li havia posat al palmell de la mà a la vora d'un mar salvatge una tarda d'estiu de confidències i dolor d'ànima, dolor quasi sòlid, impossible de franquejar. El cabell recollit, la samarreta que la feia sentir bé, i poca cosa més, avui les ulleres de sol es quedaven al calaix i els seus ulls sortien al carrer deslliurats de benes.

Mentre caminava cap al jutjat, aquell matí la primavera recent estrenada exhibia tímida la seva potència i lliurava tots els indicis d'esclat irrefrenable del temps transcorregut des d'aquell hivern glaçat dins i fora, hivern de temperatures mínimes històriques deien els entesos, ella ho sabia de cert perquè les havia viscut en el seu particular estat de crisàlide. L'havia sentit en tots els seus óssos, músculs, tendons, cors, mans i peus aquell fred paralitzant que havia calmat amb la calidesa d'abraçades properes, de mirades còmplices i de paraules sàvies.

Un, dos, tres, inspirar, un, dos, tres, expirar; anava filant les seves passes sincronitzades amb la seva respiració, mentre deixava que el seu pensament vagués lliure pels terrenys àrids, minats fins les orelles, plens de paranys sofisticats que havia trepitjat despullada i descalça tants cops, segura de que moltes altres dones ho havien fet abans, i que a ella li havia tocat aprendre a sortejar a base d'hores de teràpia.

Esclataven les imatges i els records d'aquell passat que calia espargir als vents del nord.

Enfonsada dins la butaca de la sala de la seva amiga, que l'havia acollit les darreres setmanes a casa seva, deixant-se observar atenta per la Lluna, la gossa jove que esperava qualsevol mínim moviment seu per interpretar ganys d'un joc que la sobrepassava i alhora la distreia; amb la mirada incapaç de veure més enllà del seu desassossec, amb l'atenció incapaç de seguir els diàlegs d'aquell programa frívol de tarda d'estiu, tapada amb un llençol fins el coll, tot i la temperatura sufocant que encenia tots els racons d'aquell poblet adormit; erta, rígida, amb l'espant incrustat en cada una de les seves cèl·lules, havia deixat passar les hores i els dies i les nits interromputs crònicament per aquells missatges de mòbil inflamats de domini, de verí, que intimidaven i anul·laven sense pietat el seu ésser més profund; centenars de *sms* que escopien amenaces de persecució eterna, de no deixar-la viure mentre visqués, la tractaven de traïdora i la instaven a fer un pacte per deixar-la viure en pau; llargs paràgrafs que li minaven l'auto estima i la credibilitat, volien fer-li creure que estava malalta i censuraven qualsevol intent de llibertat d'expressió.

Fàstic, vomitera, rastrea, falsa,... tot embolcallat en un llenguatge polític, elaborat, irònic, propi d'aquell home culte i posicionat. Ella havia deslligat la fúria dels déus i el maligne seductor s'havia convertit en el més odiós dels mortals, tot i això, encara no podia creure que estigués fent el que feia, tal com alguns havien intuït.

Aquell home l'havia seduït amb la mateixa intensitat amb què ara la intentava destruir. Polièdric i expert en el tracte amb les dones, havia creat en ella tot tipus de confusions fins fer-la sentir immersa en una veritable muntanya russa d'emocions, que anaven des de la passió més entregada al desprestigi més

absolut. Li parlava de les seves nombroses conquestes anteriors, alhora que li repetia que mai, i mai és mai, havia de dir res de la seva relació perquè ell ho desmentiria sempre, mentre ell se'n jactava amb el seu grup de col·leccionistes, que en moments en que havien percebut perill per la clandestinitat de la confraria, li havien aconsellat: enverina-la.

Aquell home que havia procedit amb la meticulositat del col·leccionista de papallones, i que ara publicava en blocs anònims imatges i gravacions que ell mateix li havia fet, s'havia mogut sense deixar rastre, mentre recopilava informació d'ella, que ara manipulava, i feia servir en una selecció acurada com arma d'assetjament i destrucció.

Aquell home sòlid i aclamat, alhora dèbil en la intimitat, ara actuava amb total fredor, creant zones d'ombra i de morbositat pròpies de qui te molt de camí recorregut; ara invertia totes les seves energies i el seu temps en intentar-la arrossegar als seus dominis infernals, en aniquilar-la amb les seves pocions tòxiques tants cops elaborades en les seves llargues nits d'insomni; amb la covardia de l'anonimat velat i la prepotència de la seva posició, segur de sentir-se impune a tot, menyspreant-la, convençut de que no gosaria a fer res, mantenint-se a l'ombra.

Els mesos s'havien arrossegat rones sobre la catifa del temps, temps que tot ho guareix, o tot ho enquista. Entremig, intents de recuperar-la enviats en forma d'hams estratègics que havien resultats infructífers; feia temps que ella havia llençat al contenidor de la recollida selectiva la seva ingenuïtat. Aquell matí, avançava deixant-se encisar pels matisos de la claror d'una incipient primavera, assaborint el perfum de l'aire sense presses, mentre els auriculars del seu *iPod*

li regalaven la veu de *Sam Cooke* desgranant *What a wonderful world this would be*. El cicle de la seva metamorfosi conclouia i tot indicava que havia arribat el moment de sortir del capoll i estendre les seves ales.